

Teatrul de Estradă din Ploiești

NEVASTĂ-MEA SE RĂZBUNĂ

de
E. Labiche

temei abordate, piesa e și mai ales un document al pasiunii militante de a denunța public răul, pînă la capăt. Personajele sînt însuflețite de o sinceritate aspră, autentic populară, și biografiile lor sugerează orizontul unei existențe. Mai ales cei doi bătrini, tatăl procurorului și mama celui arestat: sînt comuniști vechi, care și-au închinat viața revoluției, au suferit cu bărbăție pentru a instaura o lume mai bună, și care, în pofida tuturor încercărilor, păstrează în sufletele lor o anumită puritate naivă — izvorul slăbiciunii, dar și al tăriei lor. Viu și credibil este personajul anchetatorului, deși soluția îmblinzirii finale la flacăra ideilor umaniste apare cam de circumstanță. Paradoxal, purtătorul argumentelor nobilului mesaj, procurorul, e ceva mai palid, mai tern: funcția sa dramatică, e de a servi drept revelator, și nu de a trăi independent. Cei doi frați, Boian și Rosița, își sînt reciproc complementari, după o distribuție psihologică oarecum manicheistă.

Punerea în scenă a unei piese atât de încărcate de tensiunea actualității nu este deloc lesnicioasă. La Teatrul din Galați, regia (Ovidiu Georgescu) a urmărit o oarecare limpezime a construcției, dar a șteșit acuitatea conflictului, ridicînd în prim plan cazul particular (mai puțin grăitor în sine), cu întreaga aureolă de sentimente; și a estompat în schimb caracterul de largă dezbateră de morală socială. În general, se poate reproșa spectacolului: e anumită disjunctie a componentelor: scenografia (Victor Crețulescu) încearcă să sudeze nemijlocit cadrul concret și sugestia metaforică, însă rezultatul e prea alambicat și nu se supune intenției; ilustrația muzicală (Mihai Roman), dimpotrivă, e simplistă, pe alocuri puerilă.

Actorii sînt cu toții plini de disponibilitate în joc; din păcate, nivelul lor profesional nu e omogen. Prezența cea mai convingătoare, prin austeritate și discreție, e cea a Laviniei Teculescu. Eugen Tănase a găsit tonul potrivit al comunicării directe, comportîndu-se totuși prea cotidian, insuficient filtrat artistic. Radu Gheorghe Jipa nu explorează prea adînc resursele bogate ale rolului; în vreme ce Marga Georgescu și Constantin Sășăreanu interpretează într-o manieră învechită, lipsită de nuanțe, cu sublinieri apăsate. În rolul principal, Dumitru Pîslaru e tot tipul deschis, cu măsură și demnitate, fără a fi găsit încă soluția pentru a încălzi silueta oarecum abstractă a procurorului.

I. P.

De cîte ori se analizează spectacolele unor teatre din afara Bucureștilor, unul din obiectele analizei (devenit, de altfel, obsesie, și pentru unii directori ai acestor teatre) este „provincialismul” sau „neprovincialismul” lor — noțiune pe care, cu unul, mărturisesc, nu izbutesc să mi-o definesc, decît vag și per a contrariu: lipsiți de *urbanitate* sau de *civilitate* îi socoteau românii pe toți cei care, nelocuinți în orașul celor șapte coline, nu stăpîneau pe deplin hristoita și rafinamentul celor din Capitală. Ce poate fi, așadar, „provincial” într-un teatru din a cărui poartă și pînă în București nu e o distanță mult mai mare decît, să zicem, între Teatrul Giulești și noul cartier Titan, și în ce măsură poate fi — dacă există — acest „provincialism” supărător, cînd echipa de actori nu se avîntă să joace nici *Cid*-ul, nici știu eu, *Școala femeilor*, ba nici *Paricele* lui Feydeau, a cărui acțiune se petrece în marea burghezie pariziană, ci, dimpotrivă, o comedie de Labiche ai cărei eroi sînt niște mic-burhezi de provincie, niște „metocani” (călugări trăind într-un metoc, mînăstire aflată în afara aceleia centrale), ca să întoarcem etimologic pe românește ideea „neurbanității”, niște mahalagii înrudiți îndeaproape, atît ca bagaj sufletec (mai puțin naivul și înduioșătorul lirism al Zitei sau al Miții Pampon) cît și ca problematică, cu nemuritorii eroi ai lui nenea Iancu? Scuturat de această obsesie, regizorul Alexe Marcovici a evitat, și bine a făcut, orice tendință de pseudo-rafinament și sofisticare, punînd în scenă mica dramoletă franțuzească cu toată dezinvoltura și degajarea cu care te solicită umorul ei fără pretenții. Silviu Lambrino (Cazimir, farmacist) a fost, simplu și curat, un soț hîtru sassist de scenele de gelozie ale nevestii; Titi Dumitrescu (Doctorul Blanchon), un biet om cumsecade, care a fost și el puțin secătura la tinerețele lui; Vasile Mișescu (Justaret), pretendentul înlăturat cîndva cu viclenie de la mina actualiei doamne Blanchon, un băiat bun peste care

nuind descoperă. revoltat, trădarea amicului său; Mioara Babeș (D-na Blanchon), o perfectă coconită de provincie, pusă pe șotii benigne, iar Cătălina Vornic (Doamna Cazimir), cu un remarcabil registru comic, pe care e păcat că și-l irosește în comperaje și discutabilele cuplete de revistă, în loc să abordeze mai curajos repertoriul comic „serios”, o nevastă cit se poate de cicălitoare, de iubitoare și de fermecătoare deopotrivă. O scenografie (arhitect Nicolae Drăgan) alcătuită cu gust și cu puțin „rococo”, în culori agreabile ochiului, o traducere (Sandu Anastasescu) bună și evitând vulgarițările, o muzică (Nelu Danelescu), ușoară dar inspirată, pe scurt, un spectacol care merge „ca pe sfoară” și la care se rîde cu poftă.

Radu Albala

Teatrul „C. I. Nottara” SUS PE ACOPERIȘ... ÎN SAC după V. Kataev.

Ciudat, toamna n-a apucat să bată la ușă, și totuși există un teatru care, pentru sezonul de vară, ne oferă un spectacol de vară... Sensibil, de bună seamă, la atâtea insistențe, la atâtea pedalări și pendulări, la atâtea taționări legate de stagiunea estivală, Teatrul „Nottara” apare într-adevăr cu o premieră, anunțată fără echivoc, *estivală*. Ne-am bucurat de acest „eveniment” și ne-am grăbit să-l vedem — așa cum se cuvine — în aer liber și curat, într-o grădină cochetă, umbroasă și răcoroasă („9 Mai”), lipită de Cismigiu. Nici n-am știut însă ce bine am făcut că ne-am grăbit; căci iată, după două reprezentații, spectacolul s-a amînat cu... o lună. Actorii au plecat în concediu. E dreptul lor. Au muncit zdravăn toată stagiunea, din toamnă și pînă-n vară, era cazul să se și odihnească. E firesc. După zeci, ba și sute de reprezentații în sală și în turneu cu *Vijelie în crengile de sasafraz* sau *Cînd luna e albastră*, Melania Cîrje are tot dreptul la o vacanță, în plin soare. Nimeni nu pretinde absurdul. Numai că nu știu cum se face, și iată acest blestemat cuvînt — „estival” — a rămas iarăși fără acoperire. Și e păcat. Păcat pentru succesul de public pe care l-ar fi dobîndit în luna iulie, în plină caniculă, această montare-divertisment la care nimeni nu venea cu pretenții prea mari, carew

nu pretindea, la rîndul ei, să constituie un mare eveniment literar-artistic, cu profunde sensuri și semnificații.

De amuzanta farsă *O zi de odihnă* a lui Kataev, ne apropie multe și duioase amintiri. Avalanșă de qui-pro-quo-uri, de situații comice, de absurde coincidențe, amestec, în doze aproape egale de umor grotesc și de umor naiv, un pretext generos de bună dispoziție: (alergătura după o semnătură reușește să șifoneze „blazonul” cabanei „Între brazi”, să transforme pretinsa ci lîniște și pace într-un adevărat infern), această lucrare a lui Kataev, jucată și răs jucată cîndva, pe scenele teatrelor noastre, care a prilejuit multor actori — neuitatului Timică, de exemplu, sau lui Constantin Moruzan — creații memorabile, își păstrează vie actualitatea prin trimiterile acide ale autorului ei la adresa birocratismului, imposturii, formelor fără conținut. Pornind de la premiza că aceste trimiteri vesele îngăduie un dialog deschis și apropiat cu spectatorii (lucru sesizat pînă și de Jacques Fabbri care a repurtat și el, recent, cu prelucrarea de către Marc-Gilbert Sauvajon a acestei farse, un mare succes la Paris), Val Săndulescu în colaborare cu compozitorul Paul Urmuzescu au încercat să prelucere după cunoscute rețete, la modă, farsa lui Kataev, s-o „agrementeze” cu muzică, s-o intituleze glumeț *Sus pe acoperiș... în sac*, „zi muzicală de odihnă”. Urmînd credincioși firul acțiunii, păstrînd litera textului, prelucrătorii noștri nu și-au permis schimbări de structură în „adaptarea” lucrării lui Kataev. Ei au dilatat doar acțiunea cu interludii, cu „numere”, comentarii muzicale, unele ce-i drept, amuzante, spirituale, altele însă destul de banale, gratuite, alunecînd pînă la granița infantilismului, a naivităților stînjitoare.

Ion Bog și Melania Cîrje

